

Η πατρίδα μας διπλασιάστηκε 19 χρόνια μετά τη χρεοκοπία επί Τρικούπη, 15 χρόνια μετά την ατιμωτική ήττα ενός σύντομου ελληνοτουρκικού πολέμου, που απείλησε την ύπαρξη της Ελλάδος, και 14 χρόνια μετά την επιβολή διεθνούς οικονομικού ελέγχου, υπό εξαπλή τρόικα.

Η εθνική ταπείνωση και τα δεινά που υπέστησαν τότε οι Έλληνες δεν είχαν προηγούμενο. Και όμως, μέσα από τις στάχτες της η χρεοκοπημένη, ηττημένη και οικονομικά υποταγμένη Ελλάδα του 1898 μεταμορφώθηκε στη θριαμβεύουσα Ελλάδα του 1912.

Καθώς σήμερα, 100 χρόνια μετά, αντιμετωπίζουμε τα ίδια προβλήματα και τις ίδιες προκλήσεις, η εθνική εορτή της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης μάς προσφέρει τις μόνες αποτελεσματικές και τελεσφόρες λύσεις.

Δεν ήταν μόνο η πλήρης εξυγίανση του τραπεζικού τομέα και της Εθνικής Τράπεζας ούτε η αναγκαστική δημοσιονομική πειθαρχία που επέδειξε η Ελλάδα, που έμαθε έτσι να λειτουργεί χωρίς ξένα υποστήριξη στηριζόμενη στις δικές της δυνάμεις και έσοδα.

Ηταν και κάτι άλλο, πιο βαθύ και ουσιαστικό.

Ηταν η καλλιέργεια του εθνικού φρονήματος και της εθνικής αυτοσυνειδησίας, που επιτεύχθηκε μέσω της παιδείας, η συναίσθηση της διαχρονικής συνέχειας του Ελληνισμού, η σύνδεσή του με την αρχαιότητα και το Βυζάντιο που πρόβαλαν ιστορικοί και ποιητές της εποχής και χάρισαν στην Ελλάδα τα φτερά τα πρωτινά της, τα μεγάλα.

Είναι αναμφίβολο ότι στα σκληρά και αποικιοκρατικά μέτρα του διεθνούς ελέγχου στηρίχθηκε η ελληνική ανάπτυξη και η εθνική αναγέννηση που ακολούθησε την πρώτη δεκαετία του 20ού αιώνα, που οδήγησε στους ένδοξους Βαλκανικούς Πολέμους, άλλη μια επιβεβαίωση ότι οι ανείπωτες δοκιμασίες δεν λυγίζουν, αλλά χαλυβδώνουν και φανερώνουν το μέταλλο και τον χαρακτήρα ενός λαού.

Ζούμε μέρες ιστορικής ευθύνης.

Στη γενιά μας έλαχε το προνόμιο και ο σταυρός, συνάμα, να σηματοδοτήσει, μέσα από θυσίες, αγώνες και αγωνίες, μια νέα πορεία για τον ελληνισμό.

Αν το διακύβευμα των αγώνων του παρελθόντος ήταν η εδαφική μας ακεραιότητα και ανεξαρτησία, τώρα πια είναι κάτι πολύ πιο σημαντικό και συντριπτικό: η απόδειξη του ότι οι Έλληνες αξίζουν να υπάρχουν και στο μέλλον και όχι μόνο ως μια ιστορική αναφορά στο παρελθόν.

Αν αφουγκραστούμε τα διδάγματα της Ιστορίας και τις υποθήκες των προγόνων μας. Αν από το εγώ περάσουμε στο εμείς. Αν συνειδητοποιήσουμε ότι πίσω από κάθε εθνική τραγωδία προηγήθηκε το δηλητηριώδες βέλος της διχόνοιας, που έσπασε την ισχύ του γένους μας.

Μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι τα παιδιά μας, στην εορτή της δεύτερης εκατονταετίας, θα καυχώνται στο μέλλον ότι οι γονείς τους -εμείς- αγωνίστηκαν, «πολέμησαν» και «θυσιάστηκαν» για να ζουν αυτά και τα παιδιά τους σε μια αληθινά ελεύθερη, ανεξάρτητη και περήφανη Ελλάδα!

† Ο Σύρου Δωρόθεος Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 3 Νοε 2012)